

L'entrenador d'equips de base.

Una de les figures que, al meu entendre, no estan rebent l'atenció necessària dins el entrellat d'elements que fan funcionar el conjunt de l'esport, i en particular del nostre estimat bàsquet, és la de l'entrenador dels equips base.

Sempre he considerat la important transcendència del fet de poder gaudir de bons entrenadors en l'etapa de formació (estic parlant des de l'escola de bàsquet, fins als 16 -17 anys). Tant per la influència, que aquest entrenador pot exercir, en l'aspecte esportiu com en l'humà. Crec que podríem assimilar la figura de l'entrenador, en aquesta època, com un complement del professor-tutor.

Massa vegades, però, ens trobem amb entitats on, ja en categories inferiors, la prioritat són els resultats esportius immediats. Pensant més amb la consecució de títols, que amb la formació esportiva i cívica dels seus jugadors. Per mi aquesta és una qüestió bàsica, i que els clubs, han de tenir clarament definida i acceptada. Cal formar PERSONES esportistes.

L'entitat esportiva, seguint el criteri esmentat, ha d'escollir i orientar molt bé els entrenadors dels equips base. De l'encert d'aquesta elecció en dependrà, segur, la consecució dels nostres objectius. Un dels problemes, que a vegades es troben les entitats, és que "l'entrenador de base" confon el seu objectiu, i considera que quants més partits guanyi el seu equip, millor serà la seva projecció, quan la seva vàlua, ha de venir mesurada pel progrés, tan esportiu com de comportament, que experimenten cada un dels seus jugadors.

L'entrenador d'equips base, ha de ser una persona que ha de reunir, com a mínim, tres qualitats fonamentals:

Que realment "senti" el bàsquet.

Que li agradi ensenyar.

I que gaudeixi amb el progrés dels seus jugadors, tan pel que fa en l'aspecte esportiu com cívic. (El mateix que senten la majoria de mestres vers els seus alumnes, igual).

L'entrenador d'equips base ha de tenir doncs com a primera fita, el fomentar l'esperit de sacrifici, la humilitat, el civisme, el respecte als companys, respecte als contrincants i als àrbitres, l'afany de superació, el treball en equip etc. On és evident que ell ha de ser el primer exemple. (Com a les famílies, igual).

Com a segon objectiu, jo posaria, el fer dels seus "alumnes" els millors jugadors de bàsquet dins les seves possibilitats, i això vol dir:

Ser equilibrat en les exigències.

Ser molt primmirat amb la tècnica individual.

Per això, en cal un coneixement profund, i molta paciència per anar corregint. (Tornem a la similitud amb la escola).

Si no aprenem a agafar bé la pilota, si no sabem mantenir bé el nostre equilibri, si no tenim clar els moviments correctes en el tir, si no botem amb correcció, si no ens sabem situar adequadament dins la pista, si no ens ensenyen a utilitzar les "fintes", segur que de grans, tindrem dificultats en resoldre la primera integral que ens posin per examen.

Al meu entendre, doncs, cal tenir ben clar que, és en aquestes categories on realment es cimenten les bases per poder arribar a ser bons jugadors, i és per això, com deia al principi que cal escollir bé l'entrenador i donar-li la importància que es mereix.

I suposo que estareu d'acord amb mi que l'alçada i la condició física són importants en el bàsquet, però més important que això és: la tècnica individual, l'alçada entre les celles i el cabell i per sobre de tot, el ser persones.

Narcís Margall i Tauler

Ex-jugador Lliga Nacional i

Entrenador superior de bàsquet